

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **ANEX CZ s.r.o.,** se sídlem Veselá 199/5, Brno, zast. JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem nám. Míru 143, Domažlice, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel,** se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2017, č. j. 62 Af 32/2015 - 109,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2017, č. j. 62 Af 32/2015 - 109, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný (stěžovatel) se kasační stížností domáhá zrušení výše označeného rozsudku krajského soudu, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 23. 1. 2015, č. j. 3002/2015-900000-304.1 ve věci určení celní hodnoty.

[2] Žalobce podal celní prohlášení na propuštění zboží původem z Čínské lidové republiky do celního režimu volný oběh. V rámci ověřování deklarovaných údajů v celním prohlášení a k němu přiložených dokladů celní úřad pojal pochybnosti o pravdivosti a přesnosti deklarované celní hodnoty zboží – perlinky, v celkovém množství 13 860 kg, které však i po předložení dalších dokladů žalobce nevyvrátil. Tyto pochybnosti pramenily především z výsledku porovnání jednotkové celní hodnoty předmětného dovozu – 3,30 Kč/kg, stanovené jako podíl navrhované výše celní hodnoty a deklarované jednotky, s mediánovou jednotkovou celní hodnotou zjištěnou z dat Eurostatu, jež činila 23,80 Kč/kg. Dle prvostupňového orgánu byla deklarovaná celní hodnota historicky nejnižší deklarovanou jednotkovou celní hodnotou podpoložky zboží 70195900 jak v České republice, tak v Evropské unii. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí přitom v této souvislosti plyne, že v rámci porovnání byla stanovena mediánová jednotková celní hodnota podpoložky zboží 70195900 z dat dovozů do všech členských zemí Evropské unie

z Čínské lidové republiky v období ne delším než 90 dnů předcházejících předmětnému dovozu. Tak bylo zjištěno, že deklarantem navrhovaná celní hodnota je výrazně nižší (3,30 Kč/kg) než celní hodnota zjištěná pro porovnání (23,80 Kč/kg). Celní úřad dospěl k závěru, že žalobce nedokázal věrohodně obhájit svá tvrzení o celní hodnotě, a zboží tak nelze propustit do volného oběhu s hodnotou určenou podle čl. 29 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní kodex“); rozhodl o užití náhradní metody pro její stanovení. Při určení celní hodnoty dovezeného zboží vycházel z podkladů o realizovaných dovozech obdobného zboží v zemích EU, jež obdržel od Generálního ředitelství cel v odpovědi na žádost o mezinárodní spolupráci, přičemž pro určení celní hodnoty zboží aplikoval metodu použití rozumných prostředků ve smyslu čl. 31 celního kodexu. Celní hodnotu předmětného dovozu určil výpočtem tak, že údaj o deklarované čisté váze v předmětném dovozu vynásobil jednotkovou celní hodnotou zjištěnou z porovnávacího dovozu.

[3] Krajský soud se v zásadní otázce stran neunesení důkazného břemene žalobcem s celními orgány ztotožnil; konstatoval, že prvostupňový orgán v celním řízení postupoval v souladu s daňovým řádem, identifikoval konkrétní skutečnosti, na základě kterých hodnotil předložené doklady a tvrzení žalobce jako nedostatečné a nevěrohodné. Uvedl, že ve výzvě též prvostupňový orgán specifikoval, jaké důkazy by měl žalobce předložit, aby byla tvrzená celní hodnota v dostatečné míře prokázána, a potvrdil, že správnost údajů v celním prohlášení je povinen prokázat daňový subjekt (deklarant), neboť jej ve smyslu daňového řádu tíží povinnost tvrzení a povinnost důkazní. Krajský soud poukázal na to, že žalobce v průběhu celního řízení nedoložil objednávky, obchodní nabídky či korespondenci s dodavatelem zboží ani doklad o pojištění zásilky; neprokázal ani, zda byla dohodnuta doložka CIF; vývozní celní prohlášení nebylo čínskými celními orgány dohledáno a potvrzení celního úřadu Bei Lun ze dne 11. 12. 2012 nebylo čínskou celní správou potvrzeno. Krajský soud po celkovém zhodnocení průběhu řízení dospěl k závěru, že nelze přisvědčit námitce žalobce, že prvostupňový orgán neměl a nemohl mít odůvodněné pochybnosti, zda deklarovaná celní hodnota odpovídá celkové částce zaplacené či splatné. Navíc předložené důkazní prostředky důvodné pochybnosti prvostupňového orgánu ohledně správnosti deklarované výše celní hodnoty nevyvrátily. Krajský soud rovněž konstatoval, že celní hodnota tak s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti nemohla být určena podle ceny, která byla nebo má být skutečně zaplacena za zboží prodané pro vývoz na celním území Společenství, když tato cena nebyla ze strany deklaranta (žalobce) prokázána; konstatoval, že v tomto směru tedy nelze postupu prvostupňového orgánu a žalovaného nic vytknout. S argumentací žalovaného, že žalobce jako deklarant nesl důkazní břemeno a byl povinen prokázat všechny skutečnosti, které byl povinen uvádět v celním řízení, a též vysvětlit rozpory v předložených dokladech, se krajský soud zcela ztotožnil.

[4] Krajský soud rovněž konstatoval, že celní úřad správně přistoupil k určení celní hodnoty pomocí náhradních metod ve smyslu čl. 30 a 31 celního kodexu. Dále uvedl, že prvostupňový orgán srozumitelně a logicky vysvětlil, proč nebylo možné využít metod dalších [metodu převodní hodnoty stejného zboží ve smyslu čl. 30 odst. 2 písm. a) celního kodexu, metodu převodní hodnoty podobného zboží dle čl. 30 odst. 2 písm. b) celního

pokračování

kodexu]. Uzavřel, že oba správní orgány odůvodnily svůj postup, proč v rámci náhradních metod určení celní hodnoty zboží zvolily jako pomůcku až metodu podle čl. 31 celního kodexu, aby se přiblížily co nejvíce reálné ceně hodnoceného zboží, která odpovídá čl. 7 Dohody ke GATT, který stanoví, že nemůže-li být celní hodnota dováženého zboží určena uplatněním ustanovení článků 1 až 6, bude určena přiměřenými prostředky slučitelnými se zásadami a všeobecnými ustanoveními této Dohody a článku 7 GATT 1994 a na základě údajů, dosažitelných v zemi dovozu.

[5] Krajský soud rozhodnutí žalovaného však zrušil, neboť dospěl k názoru, že z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů není vůbec zřejmé, s jakými dalšími nezpochybněnými dovozy byl vybraný dovoz porovnáván, a že není srozumitelně odůvodněno, proč byly vyřazeny dovozy s nižší jednotkovou hodnotou - zejména proč se podle žalovaného jedná o dovozy s minimální celní hodnotou ve smyslu čl. 31 odst. 2 písm. f) celního kodexu; konstatoval, že není ani zřejmé, zda bylo dodrženo pravidlo, že i v rámci metody použití vhodných prostředků nemá být přijímána vyšší ze dvou možných hodnot v souladu s čl. 31 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Krajský soud považoval odůvodnění odvolacího rozhodnutí ohledně nepoužití „minimálních“ celních hodnot jako zcela nedostatečné; konstatoval, že má-li být důvodem pro nepoužití nižší hodnoty právě a pouze jen to, že se v daném okamžiku jednalo o dovozy s nejnižší jednotkovou hodnotou „na seznamu“, tak takové odůvodnění z hlediska přezkoumatelnosti nemůže obstát. Dále uvedl, že vysvětlení proč byla jako pomůcka použita jednotková hodnota ve výši 18,574 Kč/kg a nikoli hodnoty jiné, předkládá GŘC až v rámci vyjádření k žalobě, nejedná se tedy o skutkové a právní důvody, z nichž by ve svých rozhodnutích správní orgány obou stupňů vycházely; konstatoval, že tyto argumenty se ani v nejhrubší podobě nevyskytují ani v prvostupňovém ani v žalobou napadeném rozhodnutí, tedy daná tvrzení jsou nepřezkoumatelná. V dalším řízení krajský soud zavázal žalovaného k tomu, aby podrobně odůvodnil, proč právě dovoz s jednotkovou hodnotou ve výši 18,574 Kč/kg splňuje parametry porovnávacího dovozu, přesvědčivě se vypořádal s námitkou žalobce, v níž požaduje použít jako porovnávací dovoz některý z dovozů s nižší jednotkovou hodnotou, a v této souvislosti vyložil pojem dovozu s minimální celní hodnotou ve smyslu čl. 31 odst. 2 písm. f) celního kodexu, bude-li jej i v dalším řízení aplikovat.

[6] Stěžovatel se závěry, na základě kterých krajský soud odvolací rozhodnutí zrušil, nesouhlasí. Tvrdí, že v projednávaném případě nebylo možné, aby byla celní hodnota dováženého zboží určena podle ustanovení čl. 29 a čl. 30 odst. 2 celního kodexu. V takovém případě je nutné, aby byla celní hodnota určena v souladu s čl. 31 celního kodexu, který stanoví, že se určí na základě údajů dostupných ve Společenství s použitím vhodných prostředků slučitelných se zásadami a obecnými ustanoveními: dohody o provádění článku VII Všeobecné dohody o clech a obchodu, článku VII Všeobecné dohody o clech a obchodu, této kapitoly. Zároveň se však takto určená celní hodnota v souladu s čl. 31 odst. 2 celního kodexu nesmí zakládat na: a) prodejní ceně ve Společenství zboží produkovaného ve Společenství; b) postupu, který stanoví přijímání vyšší ze dvou možných hodnot pro celní účely; c) ceně zboží na domácím trhu v zemi vývozu; d) produkčních nákladech jiných než vypočtených hodnotách, které byly určeny pro stejné nebo podobné zboží v

souladu s čl. 30 odst. 2 písm. d); e) ceně zboží pro vývoz do země, která netvoří součást celního území Společenství; f) minimálních celních hodnotách nebo g) libovolných nebo fiktivních hodnotách. Z daného jednoznačně vyplývá, že určení celní hodnoty dle čl. 31 celního kodexu je vymezeno jak pozitivně, tak i negativně. Pozitivní vymezení lze označit za obecné, založené na základních zásadách a principech, a naopak negativní jasně stanoví konkrétní mantinely, v rámci kterých je nutné celní hodnotu určit, resp. jakým způsobem ji nelze určit. Stěžovatel tvrdí, že v projednávaném případě byla celní hodnota určena v souladu s požadavky zakotvenými v rámci čl. 31 odst. 1 celního kodexu a zároveň nebyly překročeny mantinely vymezené čl. 31 odst. 2 celního kodexu. Je totiž třeba na dané určení celní hodnoty nahlížet právě v kontextu skutečnosti, že se jedná o jakousi quasi metodu, která přichází v úvahu až v případě, kdy jasně (pozitivně) vymezené - předchozí - metody nemohou být aplikovány. Nelze tedy na tuto metodu klást totožné požadavky jako v případě ostatních metod. Daná metoda umožňuje určit celní hodnotu pružněji s tím, že je však nutné se při jejím aplikování pohybovat v rámci „negativně“ vymezených mantinelů.

[7] Celní orgány pro potřeby určení celní hodnoty vycházely z osmi dovozů, které byly vybrány na základě přesně vymezených kritérií, jakými byla blízká časová souvislost s hodnoceným dovozem (90, resp. 120 dní), totožnost zboží, země odeslání a původu, celní režim, do kterého bylo zboží propuštěno, a také množství zboží. Nejednalo se o žádnou podmnožinu či výběr, ale o všechny dovozy, které daným kritériím odpovídaly. Kritéria jsou jasně vymezená a vyčerpávajícím způsobem odpovídají účelu, pro který výběr těchto dovozů sloužil. Jednalo se o dovozy, které byly jednoduše řečeno nejpodobnějšími s hodnoceným dovozem, nicméně v každém jednotlivém případě existovala mírná odlišnost, která zamezila tomu, aby některý z těchto dovozů mohl být aplikován v rámci metod zakotvených v čl. 30 celního kodexu. Využití jiných dovozů (např. odlišného zboží, větší časové vzdálenosti) by bylo v rozporu s pozitivním vymezením daným ustanovením čl. 31 odst. 1 celního kodexu. V rámci těchto dovozů byly následně vyřazeny 3 dovozy, u kterých v době rozhodování probíhalo řízení ve věci zpochybnění deklarované výše celní hodnoty. Výše uvedené vymezení eventuálních „pomocných“ dovozů k určení celní hodnoty je jak v prvoinstančním, tak i v odvolacím rozhodnutí dostatečně odůvodněno a popsáno. Spisový materiál obsahuje podrobné hodnocení jednotlivých dovozů a také způsob jakým byly získány. Prvoinstanční orgán tedy mohl pro účely metody dle čl. 31 celního kodexu využít 5 dovozů.

[8] Stěžovatel připouští, že prvoinstanční rozhodnutí neobsahuje výslovné zdůvodnění, proč byl vybrán jako porovnávací konkrétní dovoz identifikovaný pod evidenčním číslem 0666710201591. Výslovné zdůvodnění je však obsaženo v rámci Vyjádření evidovaného pod č. j. 122474-15/2014- 530000-21 ze dne 19. 11. 2014. S tímto vyjádřením se také následně ztotožnil i stěžoval v rámci odvolacího rozhodnutí, kdy výslovně na str. 8 uvádí, že důvody pro výběr konkrétního porovnávajícího dovozu byly následující: jednalo se o identickou podpoložku zboží s hodnoceným předmětným dovozem; jednalo se o obdobně popsané zboží s hodnoceným předmětným dovozem; země odeslání byla identická s hodnoceným předmětným dovozem; identická s hodnoceným předmětným dovozem byla i země původu; deklarované množství zboží bylo co nejbližší s hodnoceným předmětným dovozem. Nelze se tedy ztotožnit se závěry krajského soudu, že by se jednalo o argumenty,

pokračování

které se ani v nejhrubší podobě nevyskytují ani v prvostupňovém, ani v žalobou napadeném rozhodnutí. Nejenže tyto argumenty tedy mají svůj původ v rámci spisového materiálu, ale i v rámci odvolacího rozhodnutí jsou jednoznačně deklarovány. Z tohoto důvodu také nemůže obstát tvrzení, že dané argumenty se objevily až v rámci vyjádření k žalobě. Nelze tedy konstatovat, že by se jednalo o nepřezkoumatelné skutečnosti. Stěžovatel naopak považuje hodnocení krajského soudu za nepřezkoumatelné. Krajský soud se mohl (a měl) meritorně zabývat důvody, které k volbě porovnávajícího dovozu celní orgány vedly.

[9] Stěžovatel uvádí, že vybraný porovnávací dovoz byl ustanoven v souladu s čl. 31 odst. 1 celního kodexu. Před samotným využitím pro určení celní hodnoty však bylo třeba zároveň hodnotit, zda se nejedná o údaj, jehož užití by znamenalo překročení mantinelů stanovených čl. 31 odst. 2 celního kodexu. I tímto se podrobně celní orgány zabývaly. Bylo jednoznačně konstatováno, že se v případě porovnávacího dovozu nejedná o minimální celní hodnotu – neboť celní hodnoty označené ev. č. 12CZ07630017365JX8, 12CZ07630018AIUDC0 a 12CZ0763001C5393T7 byly jednoznačně nižší. Není tedy rozhodné se zabývat skutečností, zda se v případě těchto dovozů jednalo o minimální celní hodnoty, jak se domnívá krajský soud, ale stěžejní je skutečnost, že tyto celní hodnoty v rámci eventuálních dovozů pro stanovení celní hodnoty byly nižší, než v případě nakonec vybraného dovozu. Je totiž třeba na omezení dle čl. 31 odst. 2 písm. f) celního kodexu nahlížet jako na stanovení pravidla, že celní hodnota, která je stanovena na základě čl. 31 celního kodexu, se nesmí zakládat na minimálních celních hodnotách – tedy, že pro splnění této podmínky postačuje skutečnost, že se v případě porovnávacího dovozu nejedná o minimální celní hodnotu, a tato skutečnost byla jednoznačně v průběhu řízení i odvolacím rozhodnutí konstatována. Závěry krajského soudu vycházejí z nesprávného právního hodnocení, neboť nebylo potřeba určit, které celní hodnoty jsou minimální, důležité naopak bylo, aby porovnávací dovoz touto minimální celní hodnotou nebyl. Vybraným porovnávacím dovozem nebyl překročen ani mantinel určený čl. 31 odst. 2 písm. b) celního kodexu, neboť se nejednalo o vyšší ze dvou možných hodnot pro celní účely. Naopak toto omezení by bylo překročeno, kdyby byl pro stanovení celní hodnoty využit dovoz označený pod č. 12CZ2063001GS1WTW1, jenž by jinak byl hmotnostně bližší než porovnávací dovoz, ale právě z tohoto důvodu nemohl být použit. Toto vše je jasně, srozumitelně a podrobně na základě podkladů uvedených ve spisovém materiálu v rámci obou rozhodnutí popsáno. S ohledem na skutečnost, že se jednalo o reálné dovozy, nelze hovořit ani o tom, že by se snad jednalo o fiktivní hodnotu. O libovolnou hodnotu se také nejednalo, neboť, jak bylo výše uvedeno, jednalo se o podrobně vybraný dovoz na základě jasně deklarovaných kritérií a veškeré souvislosti byly i zdůvodněny v kontextu ostatních eventuálních dovozů – např. byl z možných dovozů hmotnostně nejbližší, jak bylo konstatováno v odvolacím rozhodnutí. Takže ani omezení stanovená čl. 31 odst. 2 písm. g) celního kodexu nebyla překročena, resp. nedodržena. Ze spisového materiálu ani nevyplývá, že by snad některé z dalších omezení bylo překročeno, neboť bylo jednoznačně konstatováno, o jaký porovnávací dovoz se jednalo, tj., že se nejednalo o hodnotu spočívající na prodejní ceně ve Společenství zboží produkovaného ve Společenství, neboť se jednalo o dovoz původního zboží z Čínské lidové republiky. Nejednalo se o cenu zboží na

domácím trhu v zemi vývozu, neboť se jednalo o hodnotu transakce dovezeného zboží pro trh Společenství, ani se tedy nejednalo o cenu za zboží pro vývoz do země, která netvoří součást celního území Společenství. Tím, že se jednalo o dovoz, tak ani nemohlo být porušeno omezení zakotvené pod ustanovením čl. 31 odst. 2 písm. d) celního kodexu. I těmito záležitostmi se celní orgány zabývaly. Z výše uvedeného vyplývá, že určení porovnávacího dovozu bylo souladné s požadavky zakotvenými v čl. 31 celního kodexu. Nelze tedy spatřovat v dané volbě nezákonnost. Důvody, které vedly ke konkrétnímu dovozu, jsou v odvolacím rozhodnutí uvedeny v dostatečném rozsahu a vycházejí ze spisového materiálu. Nelze tedy spatřovat v dané volbě nepřezkoumatelnost.

[10] Stěžovatel shrnuje, že v postupu krajského soudu shledal nezákonnost a nepřezkoumatelnost, proto uplatňuje jako důvody kasační stížnosti vymezené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního; navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 32/2015 - 109 ze dne 15. 2. 2017 zrušil a věc vrátil k novému posouzení.

[11] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud považuje za nutné uvést, že skutkově i právně shodnou věcí téhož žalobce se zdejší soud již zabýval. O kasační stížnosti stěžovatele, založené na týchž důvodech, bylo rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 4 Afs 40/2017 – 18. Od závěrů zde vyslovených neshledal senát ve věci nyní rozhodující důvodu se odchýlit.

[14] Ohledně prokazování skutkového stavu v řízení před celními orgány se uplatní zásady daňového řízení. Jak Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 31. 1. 2005, č. j. 4 As 1/2003 - 71, č. 542/2005 Sb. NSS: *„Pokud celní orgán jako správce daně v souladu s § 31 odst. 8 písm. c) zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, prokáže existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost či správnost účetnictví, evidencí či záznamů vedených celním (daňovým) subjektem, je důkazní břemeno na celním subjektu, jehož povinností podle § 31 odst. 9 citovaného zákona je navrhnout či označit důkazy, které mají potvrdit skutečnosti jím uvedené v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl celním orgánem v průběhu celního řízení vyzván. Pokud celní subjekt toto důkazní břemeno neunese, celní orgán podle okolností uloží povinnost zaplatit clo v jiné výši, než odpovídá údajům uvedeným celním subjektem při propuštění dovezeného zboží do volného oběhu“* (pozn. NSS v současnosti viz § 92 daňového řádu).

[15] Žalobce podal celní prohlášení na propuštění zboží původem z Čínské lidové republiky do celního režimu volného oběhu. V rámci ověřování deklarovaných údajů v celním prohlášení a k němu přiložených dokladů správnímu orgánu I. stupně vznikly

pochybnosti o pravdivosti a přesnosti údajů o výši deklarované celní hodnoty zboží; celní úřad žalobce vyzval k předložení dodatečných důkazů za účelem vyvrácení pochybností; tyto žalobce nevyvrátil, celní úřad proto rozhodl o užití náhradní metody ve smyslu čl. 30 a 31 celního kodexu.

[16] Správní orgány odůvodnily svůj postup, proč v rámci náhradních metod zvolily metodu použití rozumných prostředků ve smyslu čl. 31 celního kodexu. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje se závěry krajského soudu, že rozhodnutí žalovaného je nezpůsobilé soudního přezkumu, neboť není srozumitelně odůvodněno, proč byly vyřazeny dovozy s nižší jednotkovou hodnotou - zejména proč se podle žalovaného jedná o dovozy s minimální celní hodnotou ve smyslu čl. 31 odst. 2 písm. f) celního kodexu; krajský soud konstatoval, že není ani zřejmé, zda bylo dodrženo pravidlo, že i v rámci metody použití vhodných prostředků nemá být přijímána vyšší ze dvou možných hodnot v souladu s čl. 31 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Žalovaný v bodě ad 6) na str. 8 napadeného rozhodnutí zcela zřetelně konstatuje, jak celní úřad postupoval při užití zvolené metody, a dále popsal, z jaké databáze dovozů vycházel a k čemu přihlížel, jaká byla zvolena kritéria, porovnávací dovoz jednoznačně identifikoval a vysvětlil, proč byl použit. Rovněž vysvětlil, proč nemohla být použita nejnižší jednorázová celní hodnota zjištěná z porovnávacího dovozu [viz bod ad 7) na str. 9 napadeného rozhodnutí].

[17] Nejvyšší správní soud neshledal žádný relevantní důvod, který krajský soud vedl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a který by bránil meritornímu přezkumu i v otázce dodržení pravidel při stanovení celní hodnoty. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25 mimo jiné konstatoval: „Rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud z něj nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, a v některých jiných speciálních případech. S tímto kasačním důvodem je však nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení (v případě nositelů veřejných subjektivních práv je ve hře též jejich základní právo na rozhodnutí věci bez zbytečných průtahů podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. na projednání věci v přiměřené lhůtě podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; č. 209/1992 Sb.), a koneckonců ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy, nemluvě o nákladech, jež jsou se soudním přezkumem spojeny.“ Rozhodnutí žalovaného shledal Nejvyšší správní soud ve všech otázkách rozhodných pro posouzení správnosti a zákonnosti stanovené výše celní hodnoty dostatečně odůvodněným; odůvodnění má přitom oporu ve správním spise, který měl

krajský soud k dispozici; nebylo proto důvodu napadené rozhodnutí stěžovatele v této části nepřezkoumat.

[18] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele důvodnou, proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm rozhodne krajský soud rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu